

Του Γεωργίου Παπασίμου Δικηγόρου

Ο θάνατος του Βαγγέλη Γιακουμάκη, του νεαρού σπουδαστή στην Γαλακτοκομική Σχολή Ιωαννίνων, και όλο το σκηνικό, που εκτυλίχθηκε γύρω από αυτόν, συντάραξε συθέμελα την Ελληνική κοινωνία. Ένα νέο παιδί έχασε αδόκητα τη ζωή του από τις συνέπειες ενός «νοσηρού» κοινωνικού φαινομένου, του εκφοβισμού (bullying), που, δυστυχώς, έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια στα Ελληνικά εκπαιδευτικά ιδρύματα και όχι μόνο, αφού υπάρχουν και παραδοσιακά «θεσμοθετημένες» μορφές εκφοβισμού (Στρατός). Ο θάνατος του Βαγγέλη, είναι αλήθεια ότι «έσπασε την εκκωφαντική σιωπή» και την συγκάλυψη αυτού του φαινομένου στην Ελληνική κοινωνία, στην οποία εμφανίζονται αντιθετικά και ετερόκλητα στοιχεία, όπως, για παράδειγμα, της ανεκτικότητας από τη μια μεριά, αλλά και της κυνικότητας και αδιαφορίας, ως συνέπειες ενός ιδιότυπου ανταγωνισμού, για την ανάδειξη και την προβολή του κοινωνικού είναι του καθενός, από την άλλη.

Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, όπου η Ελληνική κοινωνία πέρασε, κατά την περίοδο της Μεταπολίτευσης, από μια περίοδο επιφανειακής «φιλελευθεροποίησης» και άκρατου καταναλωτισμού και, στην συνέχεια, «βυθίστηκε» στην αγωνία και στην «κατάθλιψη» λόγω

της οικονομικής κρίσης, έχουμε φαινόμενα εξάπλωσης τής «ρητορικής μίσους», αλλά και της διαπόμπευσης ατόμων και συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων. Χαρακτηριστικό δείγμα αυτού είναι η ενίσχυση και η είσοδος της «Χρυσής Αυγής» στον δημόσιο βίο, υποβοηθούμενη και από πολλά Μ.Μ.Ε., που εμφανίζονται σήμερα να «θρηνούν» για τον χαμό του Βαγγέλη, με την αποδοχή όλων των αντιδραστικών στερεοτύπων, που ο φασισμός εκφράζει και προωθεί, όπως της φυλετικής ανωτερότητας, που με τη βία οφείλει να υπερισχύσει και να κατισχύσει σε καθετί διαφορετικό, που θεωρείται «κατώτερο».

Αυτά τα φαινόμενα «εκφασισμού» της κοινωνίας μας, σε μεγάλα τμήματά της, σε συνδυασμό με την μεγάλη οικονομική και κοινωνική κρίση, που αποτελεί «λίπασμα» γι' αυτό, αναμφισβήτητα διογκώνουν το πλαίσιο, μέσα στο οποίο εκδηλώνονται τα φαινόμενα εκφοβισμού διαφόρων μορφών και βαρύτητας.

Η «θυσία» του Βαγγέλη θα πρέπει να αποτελέσει ένα ορόσημο αντιστροφής των, μέχρι τώρα, αντιλήψεων σε όλους τους «κρίκους», που συνδέονται με το φαινόμενο αυτό. Καταρχήν, **για τους γονείς**, οι οποίοι θα πρέπει να μην προτάσσουν τις δικές τους επιθυμίες ή τα δικά τους πρότυπα έναντι των παιδιών, αλλά να αποδέχονται την οποιαδήποτε διαφορετικότητά τους, αγνοώντας «τι θα πει ο κόσμος». Είναι προφανές ότι, μία τέτοια στάση των γονέων αποτελεί το καλύτερο «φάρμακο» ισχυροποίησης και αυτοπεποίθησης όλων των παιδιών. Στην συνέχεια, για τους

«εκφοβιστές» (bullies)

, θα πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι, αφενός, οποιαδήποτε πράξη εκφοβισμού δεν μπορεί να είναι «πλάκα», αφού αποτελεί μονόπλευρο ψυχικό βασανισμό για το «θύμα» και, αφετέρου, όλοι οι άνθρωποι δεν είναι τόσο «σκληροί» και να αντέχουν το ίδιο. Τέλος, για τα

«θύματα» του bullying

, το πρώτο και βασικό ζήτημα είναι η άμεση αναζήτηση βοήθειας. Γιατί, όπως, αποδείχθηκε, στην περίπτωση του Βαγγέλη Γιακουμάκη, μεγάλα τμήματα της Ελληνικής κοινωνίας, κατά την περίοδο που διαρκούσε η αναζήτησή του, ενεργοποιήθηκαν πραγματικά να βοηθήσουν.

Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι,

με το που θα μιλήσουν για πρόβλημα, αυτό θα παύσει να υπάρχει και να παράγει αρνητικές σωρευτικές συνέπειες γι' αυτά.

Με βάση τα ανωτέρω, η σημερινή Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας πρέπει να λάβει σημαντικές νομοθετικές πρωτοβουλίες, που θα εξαλείψουν τις διακρίσεις λόγω χρώματος, θρησκείας ή σεξουαλικού προσανατολισμού και, ταυτόχρονα, θα αντιμετωπίσουν τα φαινόμενα εκφοβισμού (bullying), ιδίως στους ευρύτερους χώρους της νεολαίας.